

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 453. Quantum tempus requiratu, ut amissum censeatur privilegium ob tacitam renunciationem per actus contrarios.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

ulum aut usum seu actum directè contrarium privilegio à privilegiato etiam scienter exercitum, ut pater in privilegio non jejnandi, non recitandi horas, utpote merè gratiosis. Suar. l. c. c. 35. n. 22. Pontius l. c. c. 18. n. 25. Castrop. l. c. p. 19. n. 1. siquidem contrarius usus privilegii, dum non cedit in gravamen alterius à nullo præscribitur contra privilegiatum, nec infert renunciationem privilegii, quia fieri potest ob alium finem, v. g. ob vitandam litem, in gratiam alicujus personæ, & quotiescunque adest alia levis alterius finis præsumptio contrarii actus, excluditur renunctio, quia ea est odiosa & restringenda, ut Suar. l. c. n. 12. Pontius l. c. c. 18. §. 3. num. 28. Amitti tamen etiam privilegia etiam affirmativa non habentia tractum successivum, sed concessa ad unicum actum per actum etiam unicum illi privilegio contrarium, verissimam & communem esse sententiam DD. in c. cum accessissent. de constitut. cum Gl. in c. ex ore. de his que fiunt à majore. v. renunctiaste. asserit Castrop. l. c. num. 2. Privilegia verò negativa cecidit in gravamen alterius tractum successivum habentia, v. g. privilegium non solvendi decimas, privilegium exemptionis à jurisdictione Ordinarii possunt per actum privilegiati privilegio contrarium, v. g. per solutionem decimarum amitti, non tamen amittuntur per actum talem unicum, neque etiam per plures actus contrarios, nisi ex parte illorum, qui gravati sunt privilegio, detur præscriptio contra privilegium. Pars prior probatur ex eo, quòd, dum habens privilegium v. g. non solvendi decimas, non solvit eas ex una alterave vice, possit imposterum nolle eas solvere, non contradicit hac ratione toti privilegio suo, adeoque non amittit illud; ita Arg. L. 2. de privileg. veteran. ubi dicitur: non labefactari privilegium immunitatis ab oneribus civitatis, esto, quòd quis aliqua eorum subeat, tradunt Suar. cit. c. 35. num. 20. Bonac. Salas. Pont. & alii, quos citat Castrop. l. c. n. 3. qui tamen num. 4. addit, quòd respectu & ratione illorum actuum, quibus quis contradicit suo privilegio, illud cesset, ita ut illud allegare non possit contra valorem illorum, quod item sentiunt Gl. in c. gratum. de off. deleg. Salas. Suar. Pont. Bonac. apud eundem. Arg. L. 2. §. 3. C. de his, qui sponte onera subeunt, & ex ea ratione, quòd in eo, in quo quis contradicere vult privilegio, possit velle uti illo. Verùm hæc de amissione privilegii per usum contrarium illi ut procedant, requiritur, ut sit ex iis, quibus utpote directè in sui favorem concessis, privilegiatus renunciare potest. Abb. in c. cum accessissent. de const. num. 8. Felin. ibidem. num. 28. Laym. L. 1. tr. 4. c. 23. num. 12. Suar. cit. c. 35. num. 5. & 8. Castrop. cit. num. 4. Pirh. h. t. num. 181. nam qui non potest per expressam renunciationem privilegium tollere, is etiam id non potest per tacitam renunciationem exercendo actus contrarios privilegio, sed & advertendum, communites; aut etiam Episcopo cum Capitulo, Generales Ordinum cum Congregatione generali renunciare posse privilegio tacitè, & sic amittere privilegium per actum contrarium ab iis exercitum, nisi accedat præscriptio. Abb. l. c. Felin. l. c. num. 29. Laym. l. c. Gail. obs. 60. n. 13. & 14. quos citat & sequitur Pirh. l. c.

Quæst. 453. Quantum tempus requiratur, ut amissum censeatur privilegium ob tacitam renunciationem per actus contrarios?

Resp. Etsi de hoc clarè non statuant jura prohabilius hæc ratione amitti privilegia regulariter eodem tempore, quo per actus contrarios derogari solet juri communi, est enim privilegium quasi lex privata, unde si juri communi derogari potest tanto vel tanto tempore, multò magis id dici posse de privilegio, asseruit Reiffent. h. t. n. 227. cum Engels. h. t. num. 9. Sic itaque privilegio, quod est contra jus civile, dicto modo derogari potest per actus contrarios per decennium, quo præscribitur contra legem civilem. Arg. L. 1. c. que sit long. consuet. Privilegio concessio Ecclesiæ vel personis ecclesiasticis, dum illud aliquando usu receptum, non nisi spatio 40. annorum, Arg. c. accedentibus. h. t. quia tantum tempus requiritur ad præscribendum legibus ecclesiasticis, Arg. c. audiss. de præscript.

Quæst. 454. Qualiter Privilegium amittatur per abusum?

1. Resp. Primò: Amittitur privilegium propter delictum seu defectum commissum in ipso usu privilegii tribus modis. Primò: Dum contra intentionem concedentis extenditur ad non concessa, nimirum utendo illo alio loco vel tempore, circa alias personas vel materiam. Secundò ex privilegio v. g. immunitatis à jurisdictione seu subjectione Superioris sumendo ansam liberius peccandi seu delinquendi. Tertio: Agendo directè contra finem in concessione indultum intentum, dum v. g. Canonicus aliùve Clericus beneficiatus obtinens privilegium non residendi in sua ecclesia ad prosequenda studia literarum, nihil minus ageret, sed tempus otio vel inutilibus, & à fine privilegii alienis exercitiis absumeret. Porro propter quemcunque horum modorum meretur quis amittere privilegium. Suar. l. c. c. 36. à num. 4. Salas. de LL. d. 17. S. 13. num. 80. Castrop. l. c. p. 20. num. 2. juxta c. ut privilegio. h. t. c. contingit. de Sent. excom. c. licet. de regul. Ideoque quandoque perditur privilegium totaliter, scilicet, quòd ad jus utendi illo etiam in futurum seu ad actus futuros, juxta c. privilegium. 11. q. 3. quandoque tantum amittitur quòd ad Valorem & actum præsentem, qui fit cum abusu privilegii pro una vice v. g. jure eligendi, & non quòd ad alios actus futuros. Suar. l. c. num. 5. & 6. Pirh. h. t. num. 185.

2. Resp. Secundò: Regulariter propter abusum non amittitur privilegium ipso facto, cum in citatis textibus tantum dicatur abutentem mereri amittere privilegium, id est, dignum esse, qui amittat illud, Suar. Salas. LL. cit. Castrop. l. c. num. 3. Dixi tamen, regulariter non amitti ipso facto, ad significandum, quandoque tamen sic amitti, idque ex verbis privilegii colligendum, ita ut nisi expressè in eo dicatur id ipso facto, eo ipso, illico amitti vel invalidum reddi exprimat, vel indultum sit, donec quis eo abutatur, amissio censeatur ipso jure & facto incurfa, ut etiam ipso jure tollitur, etiam si hæc non exprimentur, si abusus consistat in repugnantia cum ipso fine concessionis privilegii, quamvis tamen Suar. l. c. num. 7. Castrop. num. 3. & alii. Arg. c. fin. de vita & honest. c. cum secundum. de heret. in 6. pro praxi moneant, etiam in casibus, quibus privilegii amissio in pœnam delicti à jure inducta est, & ipso facto incurritur, ad amissionem ejus actuale ordinariè sententiam criminis declaratoriam requiri, quod intelligi videtur non tantum de delictis distinctis ab ipso abusu privilegii, sed etiam de iis, quæ in ipso abusu consistunt.